

המוכר את הספינה פרק חמישי בבא בתרא עה.

מסורת הש"ס

(א) צ"מ נו; (ב) [צס"י לטעון],
(ג) [צ"ל האיש מקדש], (ד) אולי
צ"ל והכי פירוש,

הגהות הב"ח

(א) גמ' לא ח"ל הכי לא לא
הוא הדין: (ב) שם לעולם
אימא לך צטאין עידן עליו:
(ג) רשב"ם ד"ה ומשי וכו'
הדמים ראייה היינו: (ד) ד"ה
צטודן וכו' נחוס המדי
לרצנו:

מוסף תוספות

א. א[ת]ם איהא דמנהא,
לחיה למינר איהא בפרסו,
והיהו כיון שאן קנינו
א[ת]ן, וכו' הבריר גרשבו, ב'
והיה מסות עולא ויה
שפדור לשם קנין, א'
לשם שפדור היתירו, מוס'
ימי, ב'. שאני רואל
לחביבה ואל למשאוי לה
אזכר ומרעתה, וזה תנת
למאן איהא קרן לה כמכא
הפרדות וארמקא לה
במשאן אדוקין בו, אע"ג
קדון ואני רואל לכולם
לחיה במהה מושבתי ב'
מ"מ הפרדות אריות
לחביבה ולמשאוי לה
הקרין, כעמי וינא.
ב' דמדכא איהא עולא
ואומא אזכר ומרעתה
ל"ש מכורין ש"מ דא"י
איהא צדק עליו מכורין, וכו'

רבינו גרשום

[illegible]

ה"ג וכו"ם ציטוט מקה לרבנן לית להו. כלומר לאנארה ודאי אית
 להו דמן המורה היא דכמיב לא מונו (ויקרא כה) אבל ציטוט מקה לית
 להו אלא סבירה להו יותר משמות כשמות עממה דמי וקנה ומחזיר
 אונארה וספן. צפרק הובב ב"בא ומין: ר' יהודה אומר המוכר ס"ם צבמה
 אונגליה וספן לם דין אונגליה וספן:

וְכִי תִימָא בִּישׁוּל מִקָּח
 וְהִתְנַן ^ברַבִּי יְהוּדָה אָמַר
 וּמְרֻגְלִית אֵין לָהּ אֹנָה
 אֲלֵא אַתְּ אֵלּוּ מָאִי אֵין
 דְּהוּי בִּישׁוּל מִקָּח וְאִין
 רַבְנָן אֹנָאָה וּבִישׁוּל
 טוּעָה אַבֵּל בְּכַדִּי שֶׁ
 אֵימֹר מִתְנֶה יְהֵי שֶׁ
 אַתְּ הַחֲמוּר לֹא מִכֵּר
 מִכֵּר כִּלְיֵי רַבִּי יְהוּדָה
 פְּעָמִים אֵין מִכּוֹרִין
 וְכִלְיֵי עֲלִי וְאִמֹר לֹא
 כִּלְיֵי מִכּוֹרִין הַחֲמוּר
 גַּבִּי' אִמֹר עוֹלָא יִמְ
 וְכּוֹמְנִי דְּתַנָּא קָמָא
 קָאִי וְנַחוּם הַמְדִּי סָבִי
 קָאִי הֵאֱבֵל אוֹכֵף וּמֹדֵר
 מִכּוֹרִין מִיִּתְיָבִי חֲמוּר
 מִכֵּר אַתְּ הָאוּכֵף וְאַתְּ
 וְאַתְּ הַחֲבֵק אַבֵּל לֹא
 וְכּוֹמֵן שְׂאֹמֵר לֹא הֵיאֵךְ
 כּוֹלֵן מִכּוֹרִין טַעֲמָא דֵּא
 אוֹכֵף וּמֹרְדֵעַת הֵאֱלֵךְ
 הַדִּין דֵּאעִי"ג דֵּלֵא אִמֵּי
 אוֹכֵף וּמֹרְדֵעַת מִכּוֹרִין
 דֵּאִמֹר לִיָּה חֲמוּר וְכִלְיֵי
 לֹא קִנִּי מָאִי כּוֹמְנִי אִמֵּי
 מַחְלֻקָתָא אַבֵּל בְּשֵׁאֵין
 הַמְדִּי אֵין דְּלִמָּא
 אַבֵּל בְּעוֹדֵן עֲלִי מֹדֵר
 וְכּוֹמֵן שְׂאֹמֵר לֹא הוּא
 מִכּוֹרִין אִי אִמֹרְתָּ בְּשֵׁל
 בְּשֵׁאֵין עוֹדֵן עֲלִי מִכֵּר
^ה בְּשֵׁאֵין עוֹדֵן עֲלִי כִּי
 שְׂרָאוּי לִהְיוֹת עֲלִי תֵּן
 מִכּוֹרִין מָאִי לֹא אִמֵּי

מכר את הבקר ויבעל המקה משום אונאס יתר משפוט: כדרי
והלכך בטל מקח דמקה טעות הוא אבל כדרי שאין הדעת טעותה
ומסתברא כחירוק אחרון וקמא שטינא דחיקא הוא: אימור מסתמא
בגמרא מפרש להו: רבי יהודה אומר כו'. כולה מיפרשא בגמרא
חס וזו היא חמורא מכור אותה לי דהיינו כמוכר את החמור סב
גמ' מחלוקת. לתנא קמא ונחוס המדי בעשויין למשוי
החמור: וזומני. ומכבתא דנשי ודלקטן וגם הוא ממין משאוי
סבר. חמור לרכיבא אדם עומד ולא למשאוי הלכך המוכר את
כלים העשויים לרכיבא כגון אוכף ומרדעת. ונחוס המדי סבר ח
על גבן עשויין: אוכף ומרדעת. בין לרכיבא בין למשאוי: קילקא
רכיבא הן: הא לא אמר ליה. חמור וכליו אלא סתם מכר לו את ה
רבנן ולא נחוס המדי אלא ע"כ כזאבך ובמרדעת פליגי והא דריי
מיקנא קני נמי שק ודיסקא וכומני: והא קמ' דאע"ג דאמר ליה
להו רבנן: צעודן עליו. הא שק ודיסקא מחלוקת צעודן עליו
דאין מכורין ואפילו אוכף ומרדעת נמי אין מכורין אם אין
קנה: ס"ט וזומן שאמר לו הוא וכל מה שעליו הרי כולן מכורין.
מה שעליו ואפ"ה קמני רישא דאין מכורין בכלל החמור עד דא"ר
מחלוקת הא מני רבנן היא. דאמרי לא מכר את כליו אע"פ שעוד
לא מכר מסתמא עד דא"ר כדדיא וכל מה שעליו. וכי היכי דפרין
פיריכה ממנה דקטני וכל מה שעליו דמשמע צעודן עליו מש"ה
ורבי יהודה פסוקי עליו מיהר שאלה קמני חמורך כן כליו מכורין דמ
דחאמר מ"ה האי דשענינהו דמיפליגי צעודן עליו למר מכר ולמר

וְכִי תֵימָא אַרְבֵּנָן בִּישׁוּל מִקָּח לֵית אִהּ בּוֹ. הוּא מְלִי לְמִסְפָּךְ מִרְשָׁא דקַמְנִי אִלּוּ דְּכֵרִים שְׂאֵין לֵהֶם אֲרֻחָא הַעֲבָדִים וְהַקְרָקוּת כּוֹ מְכַלל דְּשֹׂאֵר דְּכֵרִים יֵשׁ לְהֵן אֲרֻחָא אִלָּא מִשּׁוּם דְּהוּי מְלִי לְמִחוּי הָא מִנִּי ר' יְהוּדָה הִיא: **אָבֵל** בְּכָדִי שְׂאֵין הֲדַעַת מוֹעֵד (א"א אִמְרוּר) מִתְנַהֵן בּוֹן. אֲמֹר ר' יִצְחָק לֵיתֵיהּ דְּלִיכָא

לרבוני לית להו ולא
דא חמור ס"ת בהמה
האמרו לו "לא אמרו
ימים ראה נמי דקתני
עית אימא יכי אמור
מקח בכדי שהדעת
היה הדעת טועה לא
היה: **מתני'** החמור
ליו נחום המדי ואמר
אומר פעמים מבורין
צד היה חמור לפניו
היה לי חמורך זה הרי
נא אין כליו מבורין:
לוקח בשק ודיסקיא
סותם חמור לרכוב
סותם חמור למשאוי
ית קילקלי וחבק ד"ה
ליו אני מוכר לך ה"ז
מדרעת ואת הקילקלי
דשק ודיסקיא ובומני
יכל מה שעליה הרי
חמור וכליו הוא דקני
א"ל הכי לא (ה) הוא
ליה חמור וכליו נמי
והא קמ"ל דאע"ג
שק ודיסקיא ובומני
רב פפא בר שמואל
נא להו יבעודן עליו
עליו מודה להו נחום
אינן עליו מחלוקת
ליה רבנן לנחום ת"ש
מה שישאלו בני בבל

א בעודן עליו מחלוקת הא מני רבנן היא אלא אי אמרת
קת אבל בעודן עליו דברי הכל מכורין הא מני לעולם
ולוקת ורבנן היא ואימא ובזמן שאמר לו הוא וכל מה
שמע רבי יהודה אומר פעמים מכורין פעמים שאינן
דקאמר תנא קמא קאי רבי יהודה לא רבי יהודה
מלמא

עם טועה. וצדור בלבו שך שוה כגון שוה ה' צו' או צו' ב' במתניתין ללמד ששוה פרוטה אין קוין אותו במנה או מאתים. צו'. יש לנו לומר דמתנה בעלמא הוא דייב צוה: **ביתנ' גלו.** **המורד וז.** כמות שהיא עם כלים שעליה: **המורד היא.** כלומר וצדורא ליה לרבי יהודה דאין כליו מכורין אפילו בעדן עליו: מור כגון שך ודיסקיא ששזין ל' לטול בצדוק משאוי ולתם על האשה וסבא כמשאוי דקתם חמור לרבינא אנשים קאי: **דקם** נחמור סתם לא מכר אותם כלים העשויין למשאוי אלא אותם ר' למשאוי עומד וקנה כולן גם האובך ומרדעת דלטעון משאוי צינגל' לקשור האובך בחציסת החמור: **צק.** פוטרי' וצרי מור לא קנה את האובך ומרדעת. ואם איתא לעיולא הא מני לא רבנן היא: **לא הוא דיין צו'.** ורבנן היא ולא נחוס המדי לנחוס מור וכליו. לא איהי האי יתור לשון לטפויי שק ודיסקיא ולא קני שעת מכירה אבל בשאין עורן עליו מודה להו נחוס (י) לרבנן: **צו' או ללמא בשאין עורן עליו מחולק.** ואפ"ה אובך ומרדעת ילו שק ודיסקיא וכומני ובע"כ בעדן עליו מיירי דהא קתני וכל בהדיא וכל מה שעליו דקתני סיפא: **אי אמרת בשלמא בעדן עליו עליו:** הא מני. לא נחוס ולא רבנן דהא בעדן עליו מיירי ואפ"ה סיפא ה"ל לפרוכי מרישא דקתני בהדיא לא מכר אלא משום דעיקר מלא פרכי מינה דסיפא: **ס"ש רבי יהודה אומר פעמים מכורין צו'.** ס' דלמר ז' למשמע כמו שהיא טעונה מ"שה כליו מכורים. ואמאי מכר ואמאי איהו למימר פעמים מכורין צו' ולהכריע בניהם אמא:

מילתא

כב א מ״י פ״ג מהל' מבימה הל' חופ״ג הל' יג סמג לאזין קע טוש״ע ח״מ ס׳ רכ סט״ו:
כג ב מ״י פכ״ז מהל' מבימה הל' א סמג עשין פכ טוש״ע ח״מ ס׳ רכ סעיף ח:
כד ג ד ה ו ז מ״י שם הל' ד טוש״ע שם סעיף י:

לעזי רע"י

צינגל"ש [צינגל"א].
 חבק (רצועת בטן
 של הסוס וכיו"ב).
 פוטרי"ל [פייטרי"ל].
 חבק (חלק מהרתמה
 ששמים על חזה האתון).

רבינו גרשום (המ

ומדברת דברי הכל מכורין:
משעה שיהי' וכו' ואז מקיל
הוא, וזאת נאמר לו ומוסר לו
הוא, ומוסר לו ודיקא על ענין, ולא
הרכיב את המכור ואת המכר
לכילו משניהם, מוכרבת:
יגיש, בלעז שנובא' א'
ואז, ואז רכרכת אשה, ששהי'
המכור מצד אחד לא חביב
שקרכת מצד אשה: אישיכא
המכור, על המכור
בשכבשת מכירה אותו שק
דיקא וכוזמי: מחלוקת.
ונתוח דרבנן מכר
א"צ' ברשת מכירה ערן
א"צ' ברשת מכירה ערן
א"צ' מכרן משום
לדלו לרכיבה עומד אלא
למשוי נתוח המכר מכר
המכור ברשת מכירה ערן
א"צ' וכן היה, ואז דינא
המכור ערן עליו מחלוקת.
המכור מכר אלא אישיכא
רבנן נתוח מכר אישיכא:
דקתי סיפא דרבנן ערן
המכור לרכיבה (דקתי) וכוזמי
שכמור לו הוא וכל מה
ששעליו הדיני כשעורן
שעליו כולן מכורין א'
המכור בשלמא ערן אלא
מחלוקת דרבנן וכוזמי ערן
מכרן משום פדוש
לו ואמר לו הוא וכל
המכור א' סיפא דקתי
שכמור שמואל לו דקא רבנן
טעמא דאמר לו א' ערן
המכור, ואילו נתוח
המכור לא כיון דערן עליו
דלא אמר ליה הוא
לכל מה שעליו מכורין, אלא
אמר בשאן ערן עליו
מחלוקת אלא בערן עליו
א"צ' דלא אמר ליה הוא
לכל מה שעליו הרי אלו
מכורין אלא סיפא דרבנן
וכוכמן שמואל דרשעמט טעמא
הכי מכורין א' אלא
דלא אמר ליה מכורין א"צ'
ערן עליו, מני לא רבנן
נתוח אלא נתוח דריתוריהו
ומדור דערן עליו אלא
מכורין, ומשעל לעולם אימא
ל' השאן ערן עליו מכרן הכל
אבל בערן עליו דברי הכל
דרבנן, וקדקא דקתי קשיא
אליבא, אלא סיפא מני
במאן איצטרכא למחנא.
לעולם אליבא דרבנן, ולא
בזמן שאמר הרי
שכמור מה שעליו אלא ערן
א"צ' דלא אמר ליה
מכורין, אלא אמר בזמן
שאמר אלו וכל מה שראוי
לחיות עליו דרשעמט דרבשת
מכורין אינן עליו הדשאת
א"צ' טעמא דרבנן עליו
דלא מה שראוי להיות עליו
בזמן שישנן עליו אלא
הכי מכורין אלא אמר
ל' ח"ש מחנא' ר' יהודה

(א) גי' רבינו זכאון הוא כמו שב' המוס' כאן בשם י"א ספרים ובי' השני שב' דר"י מפרש ממש ולא פליגי.